

2. KAPITOLA

ASH

Přítomnost

Po Embryho odchodu se vzduch změní. Molekuly kyslíku, dusíku a argonu se přeskupí do něčeho otupělého a netečného, do něčeho, co jen stěží nabízí podmínky k životu. Můžete se toho pořád dokola zhluboka nadechovat, ale nikdy to nebude stačit, protože to nestačí. Nestačí to, aby vám to vyplnilo hrud' a vstoupilo do krve. Systémy přestanou fungovat. Svět znehybní a potemní.

A přesně to teď zažívám. Každý dech mě při nádechu i výdechu řeže, nepřináší mi úlevu ani slitování. Protože jsem sám a vše, co jsem kdy udělal špatně, teď způsobilo, že Embry už nikdy nebude dýchat stejný vzduch jako já.

A to na tom ani není to nejhorší.

Ne, nejhorší je zjištění, že jsem nikdy nedýchal stejný vzduch jako můj syn.

Greer je pryč, Embry odešel a já mám syna.

Kterého jsem nikdy nepoznal.

Jehož matkou je moje sestra.

K čertu.

Promnu si obličej a pak i vlasy, které Embry ani ne před deseti minutami líbal. Snažím se znovu nadechnout, snažím se zabránit žebrům, aby sebou škubala trhavými vzlyky, snažím se zastavit slzy, jež mě pálí pod víčky. Bolí to, celé tělo mě bolí, hrud', hrdlo i oči. Jako by mě někdo rozřezal na kusy a teď krvácím.

Svezu se z křesla, na němž sedím, přímo na podlahu svojí pracovny, přitisknu obličej ke koberci a rozpláču se. Pro mladého muže jménem Lyr, kterého jsem nikdy nepoznal. Pro Embryho, jehož Merlin přiměl, aby odmítl moji lásku, a kterého Abilene přinutila, aby ublížil Greer, a tak ochránil mě. Jemuž vlastní svědomí přikázalo, aby se mi postavil.

Pláču pro Greer, protože tu není, protože to neví a jelikož netuším, co si o mně bude myslet, až zjistí, že se mnou otěhotněla moje sestra.

Jak jsem to mohl nevědět?

Převalím se na záda a přitisknu si dlaně na oči. Vidím to za víčky – ohně Gleinu, té osudné vesnici v době války. Morganino ochablé tělo, jež jsem vynesl z kostela. Tehdy v sobě nosila moje dítě, jež jen o vlásek a šťastnou náhodou uniklo uhoření.

A všechny ty roky – jak jen mi může můj syn odpustit všechny ty roky, kdy jsem ho neznal? Jak to jen můžu odpustit sám sobě?

Je toho víc. Embry, jenž mě zlomil a zranil mě... sám zlomený a zrazený.

Greer, nyní s novými stíny v očích, veřejně zostuzena, protože si ji jiný muž vzal silou a já ji neochránil.

Vidím všechny, koho jsem kdy zklamal. Embryho a Greer. Lyr a Morganu. Bezpočet dalších... vojáků a civilistů, amerických občanů a karpatských vesničanů. Lidi, které jsem kdy zklamal, bych ani nedokázal spočítat. Můžu to dávat za vinu jen sám sobě.